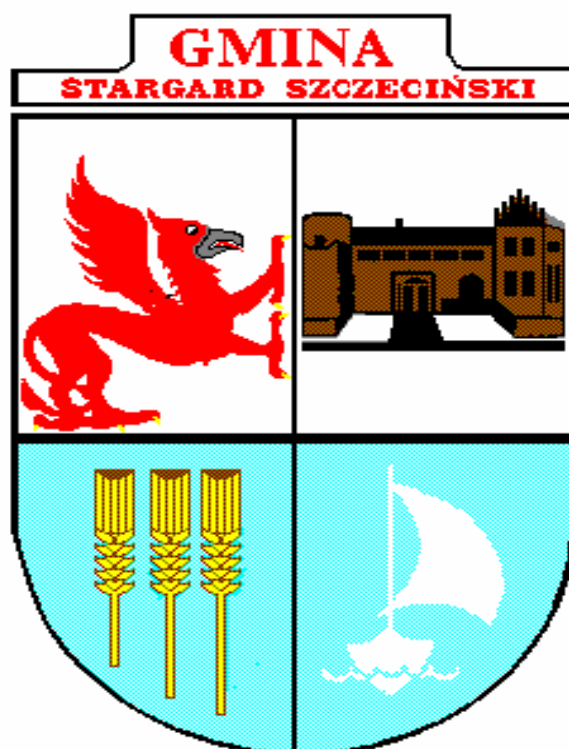

Załącznik do
Uchwały Nr XIX / 147 / 08 Rady Gminy
w Stargardzie Szczecińskim
z dnia 22 sierpnia 2008 roku.

PLAN ODNOWY MIEJSCOWOŚCI SOWNO na lata 2008 – 2015

Stargard Szczeciński 2008

SPIS TREŚCI

1. Charakterystyka miejscowości Sowno	3
1.1 Położenie geograficzne	3
1.2 Warunki klimatyczno-glebowe	5
1.3 Środowisko przyrodnicze	6
1.4 Historia miejscowości	7
1.5 Przestrzenna struktura miejscowości	8
2. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie miejscowości.....	9
2.1 Demografia.....	9
2.2 Infrastruktura techniczna.....	11
2.2.1 Gospodarka wodno-ściekowa	11
2.2.2 Gospodarka odpadami.....	11
2.2.3 Komunikacja	11
2.2.4 Zaopatrzenie w paliwa gazowe	12
2.2.5 Zaopatrzenie w energię elektryczną.....	12
2.2.6 Telekomunikacja	12
2.2.7 Melioracja.....	12
2.3 Infrastruktura społeczna	12
2.3.1 Służba zdrowia	12
2.3.2 Szkolnictwo.....	12
2.3.3 Sport	13
2.3.4 Kultura.....	13
2.3.5 Organizacje pozarządowe	14
2.4 Gospodarka i rolnictwo	14
2.4.1 Rolnictwo i leśnictwo.....	14
2.4.2 Podmioty gospodarcze	15
2.5 Turystyka.....	15
2.5.1 Walory architektury wiejskiej	15
2.5.2 Miejsca kultu	15
2.5.3 Infrastruktura turystyczna	16
2.5.4 Fakty historyczne, legendy.....	16
3. Ocena mocnych i słabych stron miejscowości.....	18
4. Planowane kierunki rozwoju miejscowości	18
5. Opisy projektów	19
1. Remont i wyposażenie świetlicy wiejskiej.....	19
2. Budowa placu zabaw dla dzieci	19
3. Budowa chodników wzdłuż głównej drogi miejscowości	20

1. Charakterystyka miejscowości Sowno

1.1 Położenie geograficzne

Miejscowość Sowno leży w południowo-wschodniej części Puszczy Goleniowskiej po lewej stronie rzeki Iny około 14 km na północny-zachód od Stargardu na terenie Gminy Stargard Szczeciński, w zachodniej części województwa zachodniopomorskiego. Gmina Stargard Szczeciński położona jest na równinach: Pyrzycko-Stargardzkiej i Nowogardzkiej.

Siedzibą Gminy jest Stargard Szczeciński położony w centralnej części gminy. Gmina Stargard Szczeciński sąsiaduje z dziewięcioma gminami:

- od zachodu z Gminą Stare Czarnowo i Kobylanka,
- od północy z Gminą Goleniów i Maszewo,
- od północnego- wschodu z Gminą Stara Dąbrowa i Marianowo,
- od południowego wschodu z Gmina Suchań,
- od południa z Gminą Dolice i Warnice.

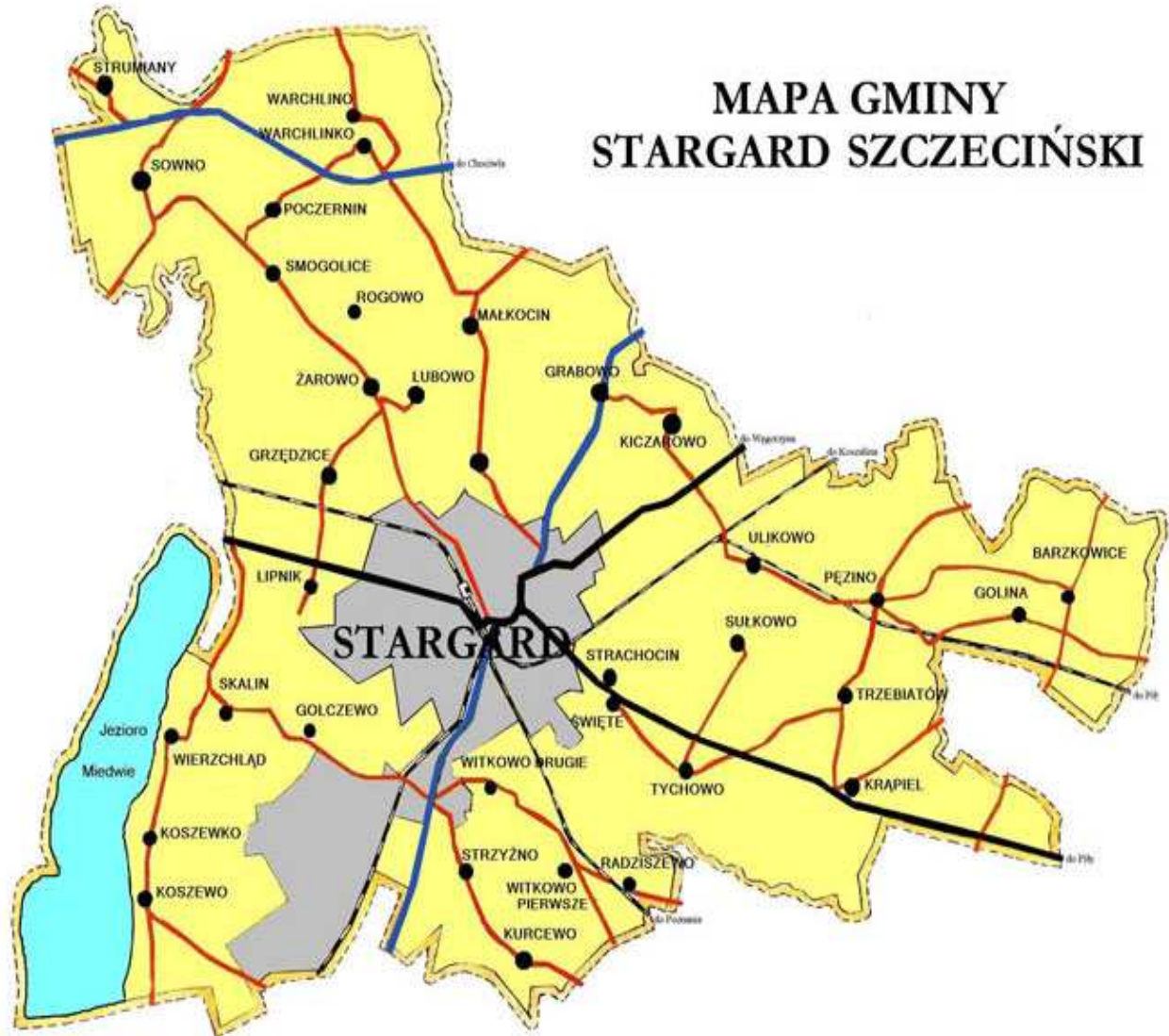

Mapa powiatu Stargardzkiego

Granice administracyjne gminy na przeważającej długości są granicami sztucznymi, jedynie część zachodniej granicy wyznaczona jest zachodnią linią brzegową Jeziora Miedwie. Część południowej granicy biegnie wzdłuż koryta Iny, a część granicy północno-wschodniej wzdłuż koryta Małki. Charakterystyczną cechą położenia gminy jest fakt, że w skład jej powierzchni wchodzi część jeziora Miedwie (ok.63 % powierzchni całego jeziora).

Plan Odnowy Miejscowości Sowno na lata 2008 - 2015

Gminę Stargard Szczeciński tworzy 38 miejscowości należących do 30 sołectw, zajmuje powierzchnię 31 908 ha, w tym sołectwo Sowno - 982,84 ha. W gminie mieszka 11 744 mieszkańców, z czego w sołectwie Sowno - 494 osoby.

Tab. 1 Wykaz sołectw wchodzących w skład gminy Stargard Szczeciński (stan na 31.12.2007)

Lp.	Nazwa sołectwa	Powierzchnia (ha)	Liczba ludności
1.	BARZKOWICE	1437,8640 ha	619
2.	GOLINA	330,5053 ha	106
3.	GRABOWO	722,7489 ha	323

Plan Odnowy Miejscowości Sowno na lata 2008 - 2015

4.	GRZĘDZICE	1251,6766 ha	894
5.	KICZAROWO	1144,4946 ha	198
6.	KŁĘPINO	737,1149 ha	415
7.	KOSZEWO	933,6862 ha	605
8.	KRAPIEL	2098,7458 ha	924
9.	KURCEWO	393,9679 ha	123
10.	LIPNIK	849,9431 ha	370
11.	LUBOWO	305,6017 ha	125
12.	MAŁKOCIN	1536,3094 ha	464
13.	PĘZINO	2005,0785 ha	1151
14.	POCZERNIN	1450,8661 ha	220
15.	ROGOWO	455,0691 ha	130
16.	SKALIN	918,1169 ha	609
17.	SMOGOLICE	813,4032 ha	92
18.	SOWNO	982,8457 ha	494
19.	STRACHOCIN	556,3783 ha	281
20.	STRUMIANY	186,0414 ha	62
21.	STRZYŻNO	1039,0120 ha	382
22.	SUŁKOWO	365,4964 ha	176
23.	ŚWIĘTE	606,0824 ha	189
24.	TYCHOWO	914,2308 ha	363
25.	TRZEBIATÓW	949,2795 ha	341
26.	ULIKOWO	1284,6636 ha	567
27.	WARCHLINO	1456,8257 ha	165
28.	WITKOWO PIERWSZE	1442,4534 ha	482
29.	WITKOWO DRUGIE		522
30.	ŻAROWO	948,2156 ha	347

	GOLCZEWO sołectwo SKALIN	539,4055 ha	
	KOSZEWKO sołectwo KOSZEWO	713,7315 ha	
	WIERZCHŁAD sołectwo SKALIN	2538,6908 ha	

31 908, 5448

Źródło: Urząd Gminy Stargard Szczeciński

1.2 Warunki klimatyczno-glebowe

Według rejonizacji klimatycznej Cz. Koźmińskiego, sołectwo Sowno leży w krainie VII Goleniowsko-Pyrzyckiej, która jest stosunkowo ciepła i sucha. Pokrywa śnieżna trwa 36-50 dni, długość okresu bezprzymrozkowego wynosi około 180-185 dni; średni opad roczny to 500-600 mm, w okresie wegetacyjnym 350-400 mm. Początek robót polowych przypada tutaj na ostatnią dekadę marca.

Plan Odnowy Miejscowości Sowno na lata 2008 - 2015

W sołectwie Sowno lasy oraz grunty zadrzewione zajmują 531,6 ha, co stanowi 53,1% powierzchni sołectwa. Dominują siedliska borowe, zwłaszcza bór mieszany świeży i bór świeży, występujące prawie w równych proporcjach, co jest typowe dla całego kompleksu Puszczy Goleniowskiej wykształconej na ubogich glebach piaszkowych, bielcowych lub brunatnych kwaśnych.

Tab. 2 *Struktura użytkowania gruntów w miejscowości Sowno*

Rodzaj Gruntów	Powierzchnia w ha	Udział w ogólnej powierzchni (%)
Powierzchnia ogólna	982,88	100,00
Użytki rolne		
grunty orne	95,22	9,70
sady	0	0
łąki	251,47	25,58
pastwiska	29,01	2,95
Grunty pod lasami		
las	521,99	53,11
grunty zadrzewione i zakrzewione	5,88	0,60
Grunty pod wodami		
wody stawy	0	0
wody płynące	1,98	0,20
rowy	7,63	0,80
Tereny komunikacyjne		
drogi	30,39	3,09
kolejowe i inne	0	0
Tereny zabudowane, zurbanizowane i rekreacyjne		
Mieszkania, przemysłowe i inne niezabudowane	21,12	2,15
zielone i rekreacyjne	8,90	0,95
Tereny różne	6,46	0,66
Nieuzytki	2,83	0,30

Grunty orne, to w całości słabe gleby V i VI klasy, których areał wynosi 95,22 hektarów. Łąki i pastwiska, których powierzchnia w sołectwie wynosi 280,48 ha, znajdują się na lepszych glebach; 201,6 ha łąk to gleby klasy IV.

1.3 Środowisko przyrodnicze

Sowno otoczone jest lasami Puszczy Goleniowskiej. Fauna okolic sołectwa Sowno nie wyróżnia się większymi osobliwościami. Występują tu głównie zwierzęta typowe dla niziny środkowoeuropejskiej. W lasach bytują jelenie, sarny, dziki, zające szaraki, spotyka się lisy, kuny, wiewiórki. W lasach i na łąkach często spotkać można skowronki, trznadłe, wrony,

gawrony, sójki, dzięcioły pstre. Spośród gadów i płazów zobaczyć można niegroźne zaskrońce i padalce, podlegające ochronie. Pospolitym gatunkiem jest jaszczurka zwinka.

Współczesny obraz szaty roślinnej ukształtowany został przez czynniki przyrodniczo-klimatyczne od epoki lodowcowej do czasów obecnych oraz przez działalność człowieka, szczególnie procesy gospodarcze XVIII-XX wieku. Największą rolę w kształtowaniu pierwotnej struktury geologicznej sołectwa Sowno odegrało zlodowacenie bałtyckie.

Ukształtowanie terenu nie stwarza problemów w zagospodarowaniu obszaru sołectwa i sprzyja rozwojowi rolnictwa i osadnictwa.

1.4 Historia miejscowości

Miejscowość Sowno (niem. Hinzendorf) do 1954 r. nosiła nazwę Polska Wieś. Położona jest w południowo-wschodniej części Puszczy Goleniowskiej, a założona w XV wieku na wykarczowanym terenie po lewej stronie rzeki Iny, około 14 km od Stargardu.

W średniowieczu wieś należała do zakonu cystersów z Kołbacza. Przy wjeździe do wsi od strony Stargardu wznosi się neogotycki kościół zbudowany z cegły w 1888 roku, na planie prostokąta, z wydzielonym prezbiterium od wschodu. Od zachodu wieża z wysmukłym ośmiobocznym hełmem pokrytym blachą. Kościół pw. św. Marii Magdaleny poświęcony był w 1945 roku. We wnętrzu znajduje się XIX-wieczne wyposażenie: ławki, empora chóru i prospekt organowy. Renesansowy ołtarz i ambona z lat 1554-1561 mają bogatą historię. Zostały ufundowane przez Barnima XI dla kaplicy w Oderburgu, potem przeniesione przez księcia Jana Fryderyka w 1583 r. do kaplicy rezydencji myśliwskiej w przyległym do Sowna Podlesiu (Friedrichswalde). W latach 1630-1660 ołtarz był eksponowany w kościele Mariackim w Stargardzie; w 1720 roku przeniesiony do kościoła wiejskiego w Sownie. Część środkowa ołtarza „Ostatnia wieczerza” została wyjęta z retabulum i w latach 60. XX wieku wisiała oddzielnie. Przed 1972 rokiem wywieziona do kaplicy seminarnej w Gościkowie-Paradyżu. Zarówno renesansowy ołtarz, jak i ambona z drewnianymi polichromowanymi rzeźbami, zostały wykonane przez snycerzy norymberskich w warsztacie Petera Schultza. Według legendy współautorem tych dzieł miał być Barnim XI, syn księcia Bogusława X i Anny Jagiellonki.

W kruchcie kościelnej w Sownie znajduje się płaskorzeźba z piaskowca przedstawiająca Mikołaja Hinze, zmarłego w 1599 roku, błazna księcia Jana Fryderyka. W środku wsi, przy skrzyżowaniu dróg, znajduje się pomnik poświęcony żołnierzom niemieckim, którzy zginęli na frontach I wojny światowej.

Z Sownem łączy się wspomniana wyżej osada Podlesie, mająca bogate dzieje związane z istniejącą tu, w drugiej połowie XVI wieku, rezydencją myśliwską Jana Fryderyka. Według relacji spisanej przez augsburskiego kolekcjonera dzieł sztuki

F. Hainhofera, który odwiedził pałac w Podlesiu, dwór książęcy był dwupiętrowy, z kaplicą w przyziemiu i apartamentami nad nią oraz wieżą wystającą nad dachem. Przy głównym dziedzińcu była zbrojownia, zwana domem myśliwskim, dom gościnny z rampą sięgającą piętra, aby miłośnicy jazdy konnej mogli podejźdzać do izby mieszkalnej. Oddzielnie były budynki dla czeladzi, dworek dla szlachty, błazna, paziów i karłów, piekarnia, wozownia kuźnia i pralnia, zakład fryzjerski oraz karczma. Drewniana rezydencja nie przetrwała do naszych czasów, z wyjątkiem cennych zabytków znajdujących się w kościele św. Marii Magdaleny.

Obecnie Podlesie stanowi integralną część Sowna.

1.5 Przestrzenna struktura miejscowości

Wieś o kształcie okólnicy, w której zagrody są ustawione w podkowę wokół środkowego placu, z centralnie położonym kościołem. Dominantą przestrzenną sołectwa Sowno jest właśnie kościół pw. św. Marii Magdaleny.

Kościół pw. św. Marii Magdaleny

2. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie miejscowości

2.1 Demografia

Gmina Stargard Szczeciński jest gminą wiejską zamieszkałą przez 11 744 mieszkańców na powierzchni 31 908 ha. Ludność na terenie gminy rozmieszczona jest nierównomiernie; południe gminy jest bardziej zaludnione. Kształtowanie się liczby mieszkańców gminy w przeciągu ostatnich ośmiu lat przedstawia tabela 3.

Tab.3 *Liczba mieszkańców Gminy Stargard Szczeciński wraz z przyrostem naturalnym w latach 2000-2007*

Rok	Liczba mieszkańców gminy	Przyrost naturalny
2000	11.177	48
2001	11.240	46
2002	11.269	33
2003	11.338	17
2004	11.446	27
2005	11.604	47
2006	11.718	70
2007	11.727	29

Źródło: Urząd Gminy Stargard Szczeciński

Plan Odnowy Miejscowości Sowno na lata 2008 - 2015

Strukturę demograficzną gminy przedstawiają następujące tabele 4 i 5.

Tab.4 *Struktura demograficzna Gminy Stargard Szczeciński (stan na dn. 31.12.2007)*

Wiek	Liczba mieszkańców
Przedprodukcyjny do 16 roku	2.271
Produkcyjny 16-65 lat	8.294
Poprodukcyjny pow. 65 lat	1.179
Ogółem	11.744

Źródło: Urząd Gminy Stargard Szczeciński

Tab.5 *Struktura demograficzna Gminy Stargard Szczeciński wg wieku (stan na dn. 31.12.2007)*

Wiek	Liczba mieszkańców
Do lat 6	849
7-12 lat	863
13-15 lat	559
16-65 lat	8.294
65 lat i więcej	1.179
Ogółem	11.744

Źródło: Urząd Gminy Stargard Szczeciński

Sowno liczy 494 mieszkańców, co w gronie 30 sołectw gminy Stargard Szczeciński daje 9 miejsce pod względem liczby mieszkańców. W miejscowości Sowno tylko 8,7 % mieszkańców to emeryci. Sowno nie jest wsią popegeerowską. Jej mieszkańcy znajdują zatrudnienie w okolicznych zakładach, dojeżdżają do pracy w Stargardzie Szczecińskim, Szczecinie i Goleniowie.

Tab.6 *Struktura demograficzna ludności miejscowości Sowno wg wieku (stan na 31.12.2007)*

Wiek	Liczba mieszkańców
Do lat 6	43
7-12 lat	38
13-15 lat	18
16-65 lat	348
65 lat i więcej	43
Ogółem	494

Źródło: Urząd Gminy Stargard Szczeciński

2.2 Infrastruktura techniczna

2.2.1 Gospodarka wodno-ściekowa

Miejscowość Sowno nie posiada kanalizacji sanitarnej i deszczowej. Nie ma również oczyszczalni ścieków; jest sieć wodociągowa rozdzielcza zasilana z ujęcia wody w Poczerninie

2.2.2 Gospodarka odpadami

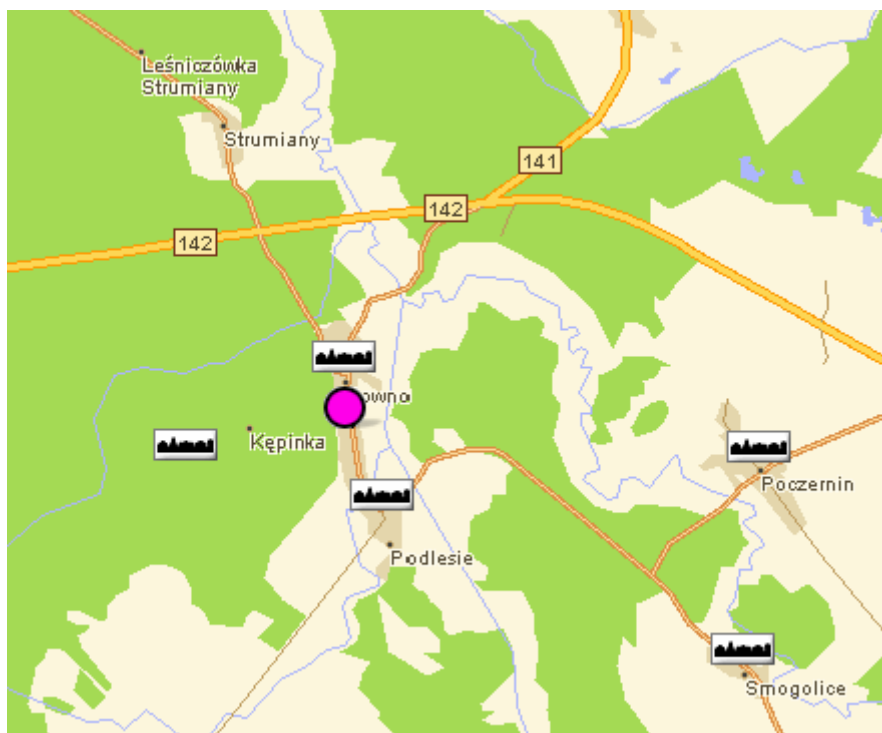
Wywozem odpadów (z częstotliwością 2 razy w miesiącu) z sołectwa Sowno zajmują się:

- REMONDIS sp. z o.o. ze Szczecina,
- MPGK sp. z o.o. ze Stargardu Szczecińskiego.

Prowadzona jest segregacja odpadów; ustawione są pojemniki na butelki typu „pet” oraz na szkło.

2.2.3 Komunikacja

Sowno jest położone przy skrzyżowaniu drogi wojewódzkiej nr 142 i drogi ze Stargardu Szczecińskiego do Goleniowa; ok. 12 km od Stargardu Szczecińskiego, ok. 20 km od Szczecina.

Źródło: Internet

2.2.4 Zaopatrzenie w paliwa gazowe

Brak sieci gazowniczej. Mieszkańcy korzystają z butli wymiennych gazu mimo tego, że przez gminę przechodzą dwa główne gazociągi zasilające województwo:

- gazociąg Piła-Szczecin \varnothing 250 mm,
- gazociąg Odolanów – Police \varnothing 500 mm.

2.2.5 Zaopatrzenie w energię elektryczną

Miejscowość jest zelektryfikowana.

2.2.6 Telekomunikacja

Abonentów na obszarze sołectwa obsługują urządzenia centralowe zlokalizowane w mieście Stargard Szczeciński. Potrzeby mieszkańców w zakresie usług telekomunikacyjnych zaspokaja również system telefonii komórkowej.

2.2.7 Melioracja

Obszar sołectwa w znacznym stopniu jest zmeliorowany. Długość sieci melioracyjnej w miejscowości Sowno wynosi 2 773 m.

2.3 Infrastruktura społeczna

2.3.1 Służba zdrowia

Usługi medyczne świadczone są przez przychodnie specjalistyczne oraz szpitale w Stargardzie Szczecińskim i Szczecinie.

2.3.2 Szkolnictwo

W Sownie jest szkoła podstawowa. Uczęszcza do niej 79 uczniów, zatrudnionych jest 11 nauczycieli, w tym 10-ciu na pełnych etatach oraz 3 osoby obsługi.

Szkoła Podstawowa w Sownie

Tab.7 Charakterystyka szkoły w miejscowości Sowno

Nazwa szkoły	Ilość uczniów w klasach							Razem I-VI	Liczba nauczycieli		Obsł.
	0	I	II	III	IV	V	VI		Pełno zatr.	Niep. zatr.	
Szkoła Podstawowa w Sownie	16	10	23	15	11	11	9	79	10	1	3

2.3.3 Sport

W Sownie działa Ludowy Zespół Sportowy "PODLESIE". Boisko sportowe zlokalizowane we wsi nie posiada zaplecza.

2.3.4 Kultura

Działalność kulturalna wsi prowadzona jest w świetlicy wiejskiej. Budynek świetlicy jest częściowo wyremontowany przez mieszkańców, wymaga jednak dalszych prac remontowych oraz wyposażenia. Funkcjonuje również biblioteka publiczno-szkolna.

Budynek świetlicy wiejskiej w Sownie

2.3.5 Organizacje pozarządowe

W Sownie działa Ochotnicza Straż Pożarna oraz Ludowy Zespół Sportowy "PODLESIE".

2.4 Gospodarka i rolnictwo

2.4.1 Rolnictwo i leśnictwo

Rolnictwo wsi Sowno to nieliczne, indywidualne gospodarstwa rolne. Lasy w rejonie miejscowości Sowno należą do Nadleśnictwa Kliniska. We wsi znajduje się siedziba Leśnictwa. Lasy sołectwa zaliczone są do I obszaru zdrowotności lasu o stosunkowo zdrowych drzewostanach. Lasy narażone są na potencjalne ujemne oddziaływanie ze strony czynników abiotycznych, biotycznych i powodowanych przez człowieka. Lasy sołectwa Sowno znajdują się poza zasięgiem emisji przemysłowych. Pod względem kategorii użytkowania, przeważająca część lasów w sołectwie posiada status lasów ochronnych.

W sołectwie Sowno rosną drzewa uznane za pomniki przyrody:

- 4 dęby szypułkowe w centralnej części starego, ponemieckiego cmentarza,
- lipa drobnolistna, Kępinka przy przystanku PKS,
- dąb bezszypułkowy, Leśnictwo Sowno,
- jesion wyniosły, Leśnictwo Sowno.

2.4.2 Podmioty gospodarcze

Na terenie wsi Sowno funkcjonują dwa sklepy spożywcze, tartak, piekarnia, zakład ślusarski oraz firma świadcząca usługi transportowe. Wielu mieszkańców prowadzi indywidualną działalność gospodarczą.

2.5 Turystyka

2.5.1 Walory architektury wiejskiej

Wyróżniającymi się elementami zespołu zabudowy w Sownie są elementy drewniane w elewacjach istniejących budynków. Obiekty znajdujące się w ewidencji konserwatora zabytków to:

- szkoła – budynek nr 11,
- domy mieszkalne numery: 12, 20, 30, 31, 35, 36, 41, 50, 58, 59, 60, 65, 74, 79,
- budynek poczty nr 56,
- budynek biblioteki nr 57.

Obiekty zakwalifikowane do wpisu do rejestru zabytków:

- domy mieszkalne numery: 14, 19, 40, 63.

Ochronie podlega również obsadzenie drogi do Stargardu (aleja jesionowa).

W Sownie znajduje się teren objęty ścisłą ochroną konserwatorską (strefa A) z uwagi na obszar wyróżniający się zasobem i stopniem zachowania historycznie ukształtowanej struktury, podlegający ochronie poprzez utrzymanie istniejącej formy i substancji, w której ochronie podlega historyczna kompozycja funkcjonalno-przestrzenna obszaru, zabytkowa zabudowa i inne elementy zagospodarowania. Wszelka działalność w tych obszarach wymaga pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków. Jest to działka kościelna, zabudowana XIX-wiecznym kościołem, w otoczeniu cmentarza przykościelnego, w granicach wyznaczonych istniejącym obecnie ogrodzeniem.

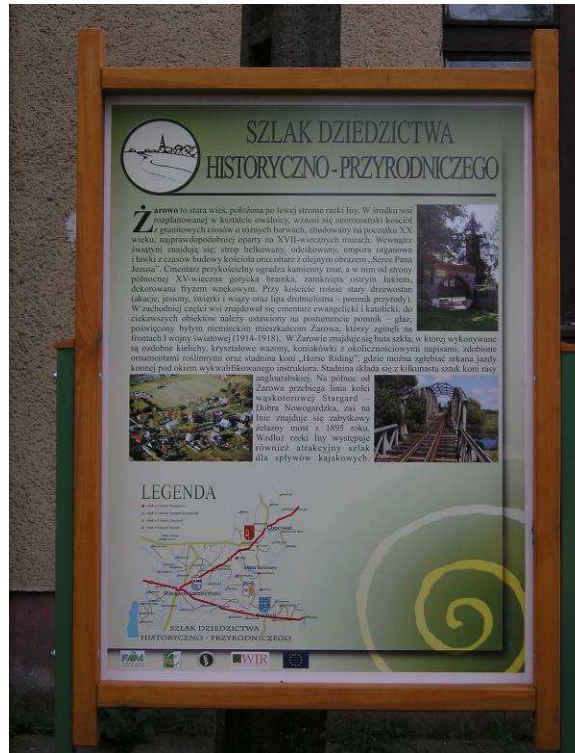
Występuje również obszar ochrony krajobrazu związanego z historycznym układem przestrzennym, to teren dawnego cmentarza ewangelickiego, obecnie użytkowanego w granicach działki nr 229. Na cmentarzu został zachowany obelisk poświęcony poległym w czasie I wojny światowej.

2.5.2 Miejsca kultu

Miejsca kultu religijnego w Sownie to: XIX-wieczny kościół oraz poewangelicki cmentarz obecnie również użytkowany.

2.5.3 Infrastruktura turystyczna

Jedynym elementem infrastruktury turystycznej w Sownie jest tablica informacyjna „Szlaku Dziedzictwa Historyczno-Przyrodniczego”.

Tablica informacyjna „Szlaku Dziedzictwa Historyczno-Przyrodniczego”

2.5.4 Fakty historyczne, legendy

Z miejscowością Sowno łączą się dwie opowieści: „Jak powstała nazwa Sowno” oraz historia „O błaznie i kacie”.

„Jak powstała nazwa Sowno”

Dawno, dawno temu żył w Kołbaczu pewien kowal. Miał małą kuźnię odziedziczoną po ojcu na skraju wsi. Pracowity był bardzo i roboty się nie bał, ale zarobione pieniądze jakoś nie chciały się jego trzymać. Dorobić się nie mógł niczego i często popadał w długi. W domu też nie było wesoło. Żona jego często chorowała, na zdrowiu podupadła, dzieci były słabe i też chorowały. Pola miał piaszczyste, toteż i zbiory nie były pokaźne. Zły los ciągle go nękał, a to rzeka wylała na jego ziemię, a to krowa zdechła, a to uderzenie pioruna spaliło mu zboże. Biedny sam już nie wiedział, czemu spada na niego tyle nieszczęść. Martwił się tym bardzo i spać po nocach nie mógł. W swojej bezsenności włóczył się nocną porą po wsi i okolicach. Ludzie zauważyli jego dziwne zachowanie i przezwali go Sową, bo podobnie jak

sowa więcej był obecny w nocy niż w ciągu dnia. Którejś nocy, gdy znów bezsennie na progu kuźni siedział, przysłał po niego opat klasztoru. Kowal zdziwiony, co to za nocne prace czekają go w klasztorze, zabrał narzędzia i podążył za posłańcem. Opat powiódł go do podziemi. Szli podziemnym gankiem, aż znaleźli się w wielkiej, pięknie sklepionej piwnicy. W świetle pochodni kowal zobaczył mnóstwo wielgachnych beczek. Opat zaś wskazując na nie powiedział: "Obręcze na tych beczkach się poluzowały, tylko patrzeć, jak się rozsypią całkiem. Bierz się kowalu do roboty i przed świtaniem usuń szkodę, a nie będziesz żałował!".

Wziął się więc Sowa rażno do roboty i nim kur zapiał, uporał się z obręczami. Zadowolony opat poklepał go po ramieniu i zapytał, jakiej zapłaty Sowa żąda. Te jednak odrzekł, że dla klasztoru wykonał tę pracę i nie godzi się żądać od klasztornych braciszków pieniędzy. Opat znów poklepał go po ramieniu i rzekł: "Dobry z ciebie człek, sam nie opływasz w dostatki, a od klasztoru pieniędzy przyjąć nie chcesz! Weź więc przynajmniej z jednej z beczek, co chcesz. Tam jest jęczmień, żyto i groch. Bierz, na co masz ochotę". Wziął wtedy Sowa pełen fartuch grochu, bo pomyślał o smacznej grochówce, którą ugotuje żona Maryna. Dzieciska jego też bardzo grochówkę lubiły.

Gdy wrócił rankiem do domu, rzucił węzełek z grochem w kąt izby, sam zaś legł znużony na posłaniu. Niebawem Maryna sprzątając izbę, natrafiła na węzełek. Zaciekawiona rozwiązała go, a wtedy posypało się na podłogę mnóstwo złotych dukatów: każde ziarenko grochu zamieniło się w złoty dukat. I odtąd odmienił się los biednego kowala Sowy. Za klasztorne dukaty zakupił wielki szmat ziemi na skraju Puszczy Goleniowskiej, wybudował tam piękny dom oraz kuźnię wielką i przez długie lata żył szczęśliwie, a jego potomkowie osiedlali się tam na dobre i dali początek dzisiejszej wsi SOWNO.

„O błaznie i kacie”

Kiedyś w czasie spaceru nad rzeką błazen Mikołaj Hinze zepchnął księcia Jana Fryderyka do wody. Władca postanowił ukarać go za to przez ścięcie... kielbasą, o czym nie wiedział błazen.

W czasie egzekucji, uderzony przez kata kielbasą w szyję błazen - zmarł na zawał serca. Księżę wyprawił mu uroczysty pogrzeb i ufundował płytę grobową (teraz znajduje się ona w kruchcie kościelnej).

3. Ocena mocnych i słabych stron miejscowości

Mocne strony – atuty rozwoju miejscowości:

- wysoka aktywność społeczności lokalnej,
- walory krajobrazowe i przyrodnicze otoczenie wsi czyni ją atrakcyjną osiedleńczo,
- dogodne położenie przy drodze wojewódzkiej nr 142,
- płynąca opodal wsi rzeka Ina,
- niskie bezrobocie.

Słabe strony – czynniki ograniczające rozwój miejscowości:

- brak placu zabaw dla dzieci,
- brak sieci gazowej,
- brak sieci kanalizacyjnej,
- brak przedszkola,
- brak chodników,
- brak zaplecza na boisku.

4. Planowane kierunki rozwoju miejscowości

W planowanych kierunkach rozwoju miejscowości należy uwzględnić następujące priorytety i cele:

Priorytet I

PODNIESIENIE ATRAKCYJNOŚCI INFRASTRUKTURY REKREACYJNEJ, KULTURALNEJ I TURYSTYCZNEJ

Cele:

1. remont świetlicy wiejskiej oraz jej wyposażenie,
2. budowa zaplecza na boisku sportowym,
3. urządzenie placu zabaw dla dzieci.

Priorytet II

POPRAWA WARUNKÓW ŻYCIA MIESZKAŃCÓW

Cele:

1. budowa chodników oraz kanalizacji deszczowej.

Priorytet III

WZMOCNIENIE ROZWOJU ZASOBÓW MIEJSCOWEJ SPOŁECZNOŚCI

Cele:

1. wspieranie imprez kulturalnych dla różnych grup wiekowych mieszkańców,
2. organizowanie imprez integrujących mieszkańców,
3. wyrównywanie szans edukacyjnych dzieci i młodzieży poprzez zajęcia tematyczne w świetlicy wiejskiej.

5. Opisy projektów

1. Remont i wyposażenie świetlicy wiejskiej

Celem inwestycji jest: remont pomieszczeń w budynku, założenie ogrzewania, remont elewacji, wymiana stolarki okiennej i drzwiowej, wyposażenie świetlicy w meble, sprzęt techniczny, komputery.

Przeznaczeniem projektu jest stworzenie spełniającego współczesne standardy miejsca spotkań społeczności lokalnej. Wyremontowana i wyposażona świetlica będzie miejscem chętnie odwiedzanym, inspirującym aktywność kulturalną i edukacyjną.

Harmonogram realizacji:

Etap I – termin: III – VI. 2009 – opracowanie kosztorysu, planu prac, wyłonienie wykonawców;

Etap II – termin: VII - X. 2009 – remont budynku świetlicy i wyposażenie obiektu.

Szacunkowy koszt realizacji projektu: 200.000 PLN

Źródła pozyskania środków: Gmina Stargard Szczeciński, PROW

2. Budowa placu zabaw dla dzieci

Celem zadania jest przygotowanie terenu na plac zabaw dla dzieci, ogrodzenie go i wyposażenie w sprzęt taki, jak: huśtawki, piaskownica, konstrukcje do wspinania, zjeżdżalnia oraz ławeczki.

Plac zabaw będzie przeznaczony do zabawy i rekreacji na świeżym powietrzu małych i starszych dzieci oraz ich opiekunów. Będzie to także miejsce integracji rodzin z dziećmi. Wybudowanie w miejscowości placu zabaw wpłynie na podniesienie bezpieczeństwa dzieci przebywających poza domem. Obecnie dzieci bawią się często na drodze przebiegającej przez miejscowość.

Harmonogram realizacji:

Etap I – termin: III – V. 2009 – prace ziemne, utwardzenie terenu,

Etap II – termin: VI – VII. 2009 – budowa ogrodzenia, dostawa i montaż elementów na placu zabaw.

Szacunkowy koszt realizacji projektu: 35.000 PLN

Planowane źródła pozyskania środków: Gmina Stargard Szczeciński, PROW.

3. Budowa chodników wzdłuż głównej drogi miejscowości

Celem przedsięwzięcia jest ułożenie kostki polbruku na poboczach drogi prowadzącej przez Sowno oraz instalacja kanalizacji deszczowej.

Inwestycja znacznie poprawi bezpieczeństwo pieszych przemieszczających się w obrębie miejscowości oraz podniesie komfort pokonywania drogi zwłaszcza w okresie jesienno-zimowym.

Harmonogram realizacji:

Etap I – termin: III – V. 2010 - wykonanie dokumentacji, wyłonienie wykonawcy przedsięwzięcia,

Etap II – termin: VI – X. 2010 - realizacja i zakończenie zadania.

Szacunkowy koszt realizacji projektu: 500.000 PLN

Planowane źródła pozyskania środków: Gmina Stargard Szczeciński, PROW, RPO.